

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ Θ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, 1876. ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ.

Συνδρ. έτησία, 'Αθηνών Δρ. 1—

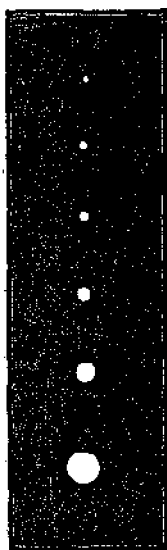
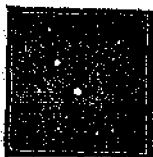
ΑΡΙΘ. 105.

Έκαστον φύλλον τιμάται λεπ. 10.

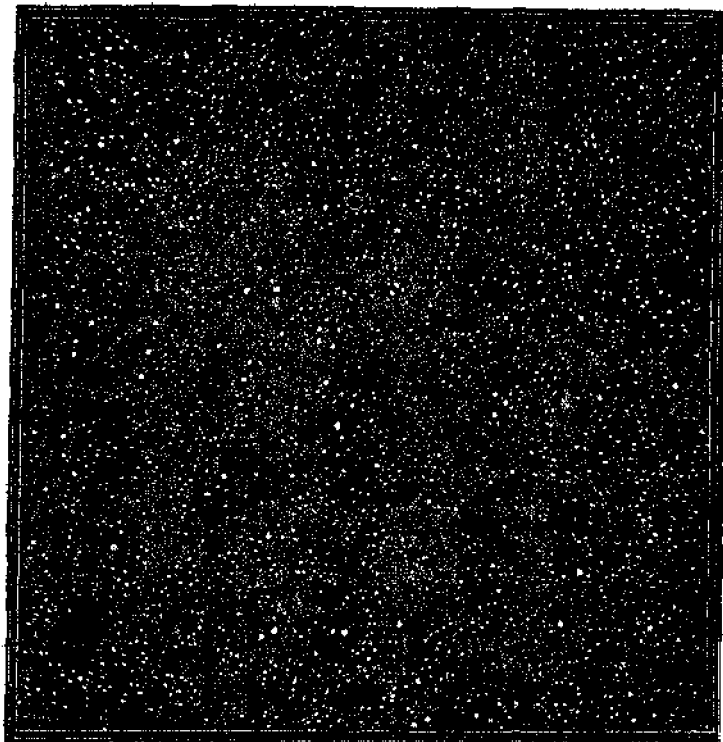
» » 'Επαρχιών » 1,20

» » 'Εξωτερικού » 2—

ἀριθ. 1.

ἀριθ. 3.

ἀριθ. 2.

- ἀριθ. 1. μέρος τοῦ στερεώματος ὅπως φαίνεται διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.
 » 2. τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ στερεώματος ὅπως φαίνεται διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.
 » 3. συγκριτικὰ μεγέθη τῶν ἑξ πρώτων τάξεων τῶν ἀστέρων, ὡς ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς λαμπρότητός των.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ.

(Συνέχεια Ἐκ ἀριθμ. 104.)

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ.

Ὅδδὲν θέαμα εἶναι τόσο θαυμαστόν, τόσο δεικνύον, τόσο μέγα καὶ τόσο καταπληκτικόν, ὅσον ὁ ἀστέρων οὐρανὸς εἰς νύκτα ἀνέφελον καὶ καθαράν. Χιλιάδες φωτοβόλα σημεῖα παρατηροῦνται ἐμπετηγμένα εἰς τὸν οὐράνιον θόλον, κοσμοῦντα κάλυμμα κυανοῦν κεντημένον διὰ χρυσοειδῶν ἀκτινοβόλων ἀστέρων. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶναι οἱ κοινῶς καλούμενοι ἀστέρες.

Κατ' ἀκριβεῖς καταμετρήσεις, γενομένας ἐν Βερολίνῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ φαινομένων τοιούτων ἀστέρων δὲν ὑπερβαίνει τὰς 4,000.

Ὅταν ὁμοῦ θεωρήσωμεν τὸν οὐρανὸν διὰ τινος τηλεσκοπίου καὶ μετρίας δυνάμεως, οὗτος φαίνεται πλήρης ἀστέρων ποικίλων μεγεθῶν καὶ λαμπρότητος. Ἡ ὑπ' ἀριθ. 1. εἰκονογραφία καριστᾶ μέρος τοῦ οὐρανοῦ θόλου ἕπως φαίνεται διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐνῷ τὸ αὐτὸ μέρος διὰ τηλεσκοπίου φαίνεται κατάπικνον μὲ ἀστέρας ὅπως παρίσταται ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 2 εἰκονογραφίᾳ.

Οἱ Ἀστέρες ὠνομάσθησαν ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων ἀπλανεῖς πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τῶν πλανητῶν, διότι φαίνονται ὅτι δὲν μεταβάλλουσι τὴν πρὸς ἀλλήλους σχετικὴν αὐτῶν θέσιν ἐπαισθητῶς, εἰς ἡμᾶς τοῦλάχιστον, ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως.

Ἐκτὸς τῆς διαφορᾶς ὁμοῦ ταύτης οἱ ἀστέρες διαφέρουσι τῶν πλανητῶν καὶ κατὰ τὰ ἑξῆς. 1) Ὅτι τὸ φῶς αὐτῶν τρέμει, — ὅπερ προέρχεται ἐκ τῆς μεγαλύτερας ἢ μικροτέρας πυκνότητος, θερμοκρασίας καὶ καθαρότητος τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς ἡμέτερας γῆς, καὶ 2) ὅτι καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἰσχυροτάτων τηλεσκοπίων φαίνονται ὡς σημεῖα ἐνῷ οἱ πλανῆται, ὡς εἶδομεν, φαίνονται ὡς δίσκοι.

Οἱ ἀστέρες ἀναλόγως τῆς μικροτέρας ἢ μεγαλειτέρας λαμπρότητος τοῦ φωτός αὐτῶν διαιροῦνται εἰς διαφόρους τάξεις· ἕκαστη δὲ τάξις παρίσταται δι' ἐνὸς γράμματος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου τιθεμένου πρὸ τοῦ λατινικοῦ ὀνόματος τοῦ ἀστερισμοῦ, εἰς δὲν ὁ ἀστὴρ, ὁ φέρων τὸ ἑλληνικὸν γράμμα, ἀνῆκε· οὕτω π. χ. α κενταύρου (α centauri) σημαίνει τὸν λαμπρότερον ἀστέρα τὸν εὐρισκόμενον ἐν τῷ ἀστερισμῷ τῷ καλούμένῳ Κένταυρος = θ Λύρας (θ Lyrae)

ὁ δεύτερος κατὰ τὴν λαμπρότητα ἀστὴρ ἐν τῷ ἀστερισμῷ Λύρα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Αἱ πρῶται ἑξὶ τάξεις τῶν ἀστέρων, τὰς ὁποίας παριστᾶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 3 εἰκὼν, περιλαμβάνουσι πάντας τοὺς διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ φαινομένους ἀστέρας. Παρίστανται δὲ ὡς δίσκοι ἐν τῇ οἰκονογραφίᾳ, οὐχὶ διότι πραγματικῶς τοιοῦτοι φαίνονται, ἀλλὰ διὰ τὰ καταδειχθῆ σαφέστερον ἢ δύναμις εἴτε λαμπρότητος τοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐκπέμπουσι.

Ἄλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ἀστέρων τῆς πρώτης τάξεως ὑπάρχει διαφορὰ ὡς πρὸς τὴν ποσότητα καὶ λαμπρότητα τοῦ ἐκπεμπομένου φωτός. Οὕτω λ. χ. τὸ ἐκ τοῦ Σηρίου ἐκπεμπόμενον φῶς ὑπολογίζεται τέσσαρας φορές μεγαλειότερον τοῦ ἐκ τοῦ Α Κενταύρου, καὶ ὁμοῦ ἀμφότεροι εἶναι τῆς αὐτῆς τάξεως.

Κατάταξις τῶν ἀστέρων κατὰ τὴν λαμπρότητα των.

1. Σήριος
2. Ἡτα (η) Ἄργου.
3. Κάνοπος.
4. Ἄλφα (α) Κενταύρου.
5. Ἄρκτουρος.
6. Ρίγελος.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΡΙΟΝ.

ἡ

Ἡ κυρὰ Καλὴ καὶ ἡ παρακαταθήκη της.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῇ Ἀστρονομίᾳ ἡ δεσποινὴς Ῥόζα ἐλθοῦσα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν της εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Σμιθ καὶ μαθοῦσα παρὰ τῶν παιδιῶν καὶ αὐτῆς τῆς κυρίας Σμιθ τὰ γενόμενα, ἔδραμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς της καὶ τῷ διηγήθη τὴν συμφορὰν τῆς μαύρης.

Ὁ κ. Σταΐβενσων ἦτο ὄχι μόνον εἰς τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν, ἀλλὰ καὶ μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως, γνωστὸς διὰ τὸ ἀκέραιον καὶ φιλάνθρωπον τοῦ χαρακτήρος, καὶ τιμώμενος διὰ τὴν ἀρετὴν του παρ' ὄλων τῶν κατοίκων τῆς μεγάλης ἐκείνης πόλεως.

— Μὴ ἀργοπορῆς, — πάτερ, — σὲ παρακαλῶ προσέθηκεν ἡ ἀγαθὴ Ῥόζα, βλέπουσα τὸν πατέρα της εἰσὶ καθήμενον. Ἡ πτωχὴ μαύρη θὰ χάσῃ τὸν νοῦν της, ἐὰν τὴν ἀφήσωμεν νὰ διανυκτερεύσῃ εἰς τὴν φυλακὴν τῆς ἀστρονομίας, ὡς ἐὰν ἦτο κακοῦχος!

— Μὴ φοβῆσαι, ἀγάπη μου, — εἶπεν ὁ κ. Σταΐβεν-

σαν ἐγερθεὶς καὶ φιλήσας τὴν κόρην του ἐπὶ τοῦ μετώπου. Θὰ ὀκιάω ἀμέσως καὶ θὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα σὲ πρέπει νὰ τρέψης νὰ παρηγορήσης, διαβεβαίωσα αὐτὰ, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦναι πλησίον των ἢ κορὰ Καλῆ.

Ταῦτα εἰπὼν ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ ἐξῆλθε διευθυνθεὶς πρὸς τὴν ἀστυνομίαν, ἐνῶς ἡ δεποινὶς Ῥόζα ἐπορεύθη σπεύδουσα πρὸς τὰ παῖδια, τὰ ὁποῖα εὖρε κλαίοντα καὶ ὀδυρόμενα διὰ τὴν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον ἀπαγωγὴν, ὡς ἔλεγον, τῆς ἀγαπητῆς των Καλῆς.

Τὸν κ. Σταΐθενσον ὑπεδέχθη, μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμοὺς ἠρώτησε τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεώς του προσθέσας, «Οἱ διευθυνταὶ τραπεζῶν, σπανίως ἔχουσι καιρὸν νὰ ἐπισκέπτονται τὴν Ἀστυνομίαν!»

«Ἦλθα, —εἶπεν ὁ κ. Στ., νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἀπολύσῃτε μαύρην τινὰ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν σήμερον συνελάθετε ὡς ὑποπτον μεγάλην καὶ στογερὸν ἐγκλήματος, διότι ἔχει μόνον δὲν εἶναι τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ ἀτίθει τιμῆς καὶ ὑπολήψεως παρὰ πάντων, διὰ τὴν ὄντως χριστιανικὴν αὐτῆς αὐταρκάρνησιν, κόπους, καὶ φροντίδα, ἣν ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη λαμβάνει διὰ τὰ ὀρφανὰ ἐκεῖνα παῖδια, τὰ ὁποῖα μὲ κίνδυνον τῆς ἕδρας τῆς ζωῆς, ἔσωσεν ἐκ βεβαίας σφαγῆς· ἐν ὀλιγολογία δὲ διηγῆθη εἰς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν αὐτῆς καὶ τῶν παιδιῶν.

«Λυποῦμαι, —εἶπεν ὁ Διευθυντὴς, —διὰ τὰ γενόμενα, ἀλλ' ὁ ἱατρὸς καὶ ἀκόμη ἡ οἰκοκορὰ τῆς Μαύρης, ἐξέφρασαν τόσας ὑποφίας, ὥστε δὲν ἤδυνάμην, εἰ μὴ νὰ ζητήσω νὰ ἐπιγινώσκω τὴν ὑπόθεσιν καλέσας δὲ ἓνα τῶν κλητῆρων, «Φέρε, —εἶπεν, — ἐδῶ τὴν μαύρην ἐκείνην.»

Ἡ διαταγὴ του ἐν ἀκαρεῖ ἐξετελέσθη καὶ ἡ μαύρη ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ.

— Λοιπὸν, Καλῆ, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσον σηκωθείς καὶ δώσας εἰς αὐτὴν τὴν χεῖρά του, ἅμα εἰσήλθε, —λοιπὸν, ἦλθες νὰ ἴδῃς καὶ τὴν ἀστυνομίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤξευρες! »

— Μάλιστα. —εἶπεν ἡ μαύρη μετὰ συγκινήσεως εἰς τὴν θεάν τοῦ ἀγαθοῦ φίλου της, —μ' ἔφεραν χωρὶς νὰ θέλω καὶ χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ γνωρίζω τὴν αἰτίαν καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσπάραζαν τὴν καρδίαν των δύο ἐκεῖνων ὀρφανῶν.

— Ἴδοὺ σὲ ἀπολύομεν πάλιν, —εἶπεν, ὁ Διευθυντὴς, —ὁ κ. Σταΐθενσον μοὶ διηγῆθη τὴν ἱστορίαν σου, καὶ σὲ ἐπαινῶ διὰ τὴν διαγωγὴν σου.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσήλθε καὶ ὁ ἱατρὸς, ὅστις ἔχει

ρέτηος μετὰ σεβασμοῦ τὸν κ. Σταΐθενσον καὶ ἠρώτησε τὸν Διευθυντὴν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἀνακρίσεών του.

— Ὁ κ. Σταΐθενσον, ὡς σὰς ἀποκριθῆ ἀντ' ἐμοῦ, —εἶπεν ὁ κ. Διευθυντὴς.

— Ἠδίκησας μίαν ἀγαθὴν γυναῖκα κόριε, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσον στραφεὶς πρὸς τὸν ἱατρὸν, —καὶ ἐπροξένησας λύπην εἰς δύο τρυφερὰς καρδίας, σπλασθῶν τοιαύτας ὑποφίας περὶ τῆς μαύρης ταύτης· διότι ἡ ἱστορία της εἶναι τοιαύτη, ὥστε κατασχόμεν πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς πολιτισμένους καὶ λεοκούς. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἔχει μόνον ἡ σὺντιρα, ἀλλὰ καὶ ἡ τροφὸς των δύο ἐκεῖνων ὀρφανῶν, των ὁποίων οἱ γονεῖς κατακρουρηθήθησαν ὑπὸ των μαύρων κατὰ τὸν ἀτοχῆ πρὸς τοὺς Νοτίους ἡμῶν ἐμφύλιον πόλεμον. Πρέπει δὲ νὰ ἦται προσκυτικὸς εἰς τὰς ὑποφίας καὶ ἐκθέσεις σου, διότι ἄλλως θὰ ἠποσιπῆς εἰς διηκετῆ σφάλματα, βλάπτοντα καὶ ζημιοῦντα τοὺς ὁμοίους σου, τοὺς ὁποίους παραγγελλόμεθα ν' ἀγαπῶμεν ὡς ἑαυτοὺς.

— Ἐχετε δίκαιον, —κόριε Σταΐθενσον, —εἶπεν ὁ ἱατρὸς—ἀλλὰ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα πράγματα μὲ ἐνέβαλον εἰς μορίας ὑποφίας—Σὰς εὐχαριστῶ ὅμως διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν σας καὶ ὑπόσχομαι νὰ τὴν βάλω εἰς τὸ ἔξῃς εἰς πρᾶξιν.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἡ κορὰ Καλῆ ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ κ. Σταΐθενσον ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τοῦ ὀφρακίου των παιδιῶν, τὰ ὁποῖα μετὰ τῆς δεσποινίδος Ῥόζας ἔτρεξαν εἰς προῦκάντησίν της καὶ τὴν ἐκάλωσαν μὲ φιλήματα.

—Τί νὰ τοὺς κάμω, —εἶπεν ὁ μικρὸς Κάρολος, βάλων τὰς χεῖράς του εἰς τὰς τσέπας τοῦ βραχιῶ του καὶ τεταωθεὶς ὡς νὰ ἦτο ἔτοιμος διὰ πόλεμον, —ἀν ἤμην ὀλίγον μεγαλειότερος θὰ τοὺς ἔκαμνα νὰ μὴ ἴδουν πῶς νὰ καταβοῦν τὴν κλίμακα· ἀλλὰ, καὶ πάλιν σὲ τὸν ἔφτιασα τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν μὲ τὴν λεκάνην!

— Ἀς ἀφήσωμεν τοὺς φοβηρισμοὺς καὶ τὰς ἀντεκδικήσεις, —εἶπεν ὁ κ. Σταΐθενσον καὶ ὡς εὐχαριστήσωμεν τὸν οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα διὰ τὴν ταχεῖαν ἀπελευθέρωσιν τῆς Καλῆς. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, ἐκλίνα τὰ γόνατα, καὶ προσέφερε βραχειῖαν τινὰ προσευχῆν. (ἀκολουθεῖ.)

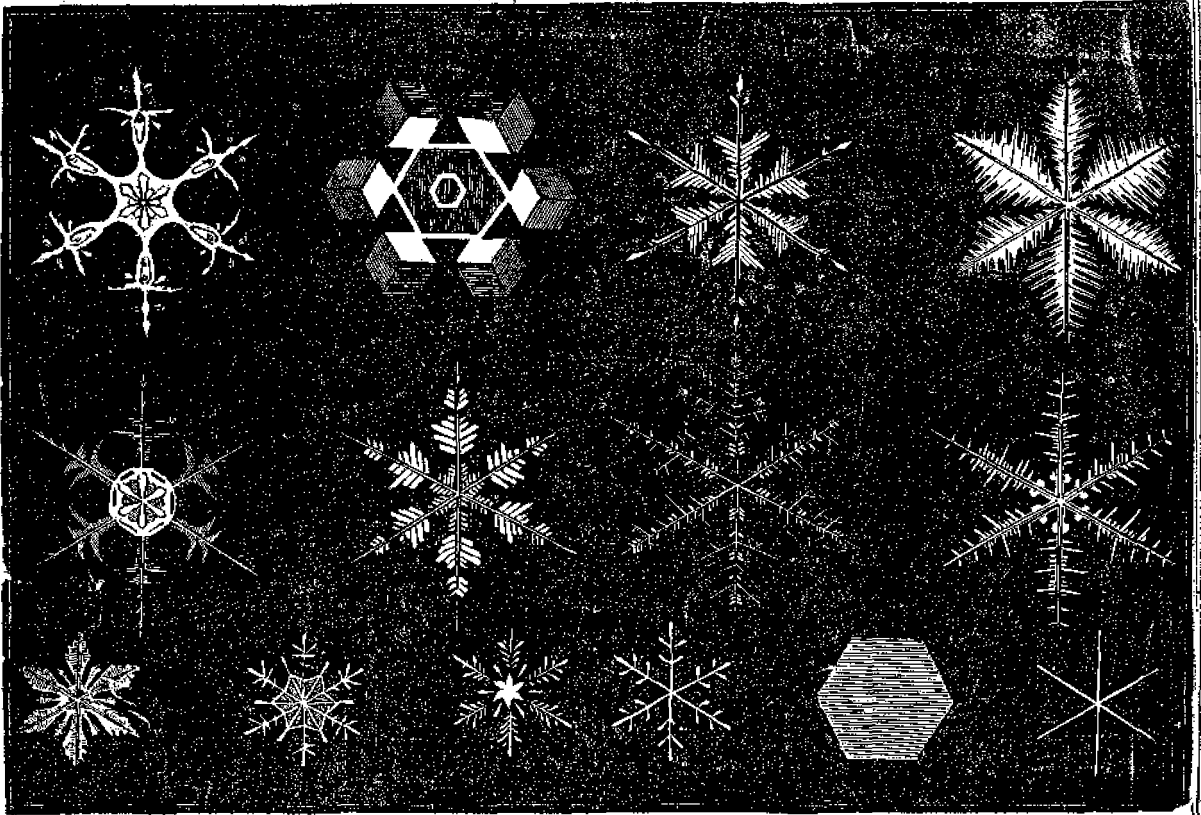
X I O N.

Ὅλοι οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἐφημερίδος των Παίδων εἶναι τόσοι καλῶς συνοικειωμένοι μὲ τὴν χίονα, ὥστε θὰ τοὺς φανῆ ἴσως παράξενον, βλέποντες ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἄρθρου τούτου τὴν λέξιν Χίων.

και ὅμως μικροί μου φίλοι, ἡ μεταμόρφωσις αὐτῆ τοῦ ὕδατος, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν χιόνα, εἶναι ἐν τῶν περιεργωτάτων και ὠραιωτάτων φαινομένων τῆς φύσεως— Ἀπόδειξιν δὲ πρόχειρον τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου ἔχετε τὴν ἐμπροσθέν σας εἰκονογραφίαν. Ἐφαντάσθητέ ποτε, ἀγαπητά μοι παιδιά, ὅτι αἱ λευκαὶ ἐκεῖναι παμπούλαι ἢ νιφάδες, αἵτινες πολλὰκις πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς; τὸν χειμῶνα, ἠδύναντο νὰ συνίστανται ἀπὸ τοιαῦτα πολυπόικα και ὠραῖα σχήματα; Βεβαίως ὄχι διότι διὰ τοῦ γομποῦ ὀφθαλ-

κρασίας και ἄλλας ἀτμοσφαιρικός μεταβολὰς και καταστάσεις.

Τοῦτο ἀποδεικνύει προσέτι ὅτι ὁ Θεὸς φροντίζει και διὰ τὰ μικρά, ὡς και διὰ τὰ μεγάλα, και διὰ τὰ φαινόμενα ἀσήμαντα, ὡς και διὰ τὰ σημαντικὰ τῶν ἔργων του· μᾶς παράγει δὲ και παρηγορίαν και μᾶς κάμνει νὰ πιστεύωμεν ὅτι Ἐκεῖνος, διὰ τῆς δυνάμεως και σοφίας τοῦ ὁποίου τοσαύτη ἀπειρος ποικιλία παρουσιάζεται ἐν τῇ φύσει, ἔσται οὔτε ὀνόμα ἐκ τῶν μυριάδων φύλλων ὄλων τῶν ἑαυῶν τῆς οἰκουμένης, οὔτε

Κρυστάλλα χιόνος ὅπως φαίνονται διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

μοῦ αἱ νιφάδες ἐκεῖναι φαίνονται ἄμορφοι ὅχι καὶ πεπηγὸς ὕδατος, ἀνευ οὐδαμῶς συμμετρίας ἢ ὠραιότητος, διὰ τοῦ μικροσκοπίου ὅμως ἐξετάζομεναι παριστῶσιν ἀπειρίαν σχημάτων συμμετρῶν και ὠραίων.

Εἶναι δὲ περίεργον, ὅτι ἐνθὺ ἢ ὕλη εἶναι μία και ἡ αὐτὴ.— τὴ ὕδωρ.— και τὸ σχῆμα, καθ' ὃ σχηματίζονται τὰ τῆς χιόνος κρυστάλλα, ἐν και τὸ αὐτὸ, ἐλάχιστη πτώσει χιόνος παρουσιάζει νέα σχήματα ὅλων διαφόρων τῶν προῦτις, ὑπερ δεικνύουσι ὅτι ὁ νόμος ὁ φυσικός, δι' οὗ τὸ ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς χιόνα, εἶναι διάφορος εἰς τὰ διάφορα ὕψη, θερμότη-

δῶν ἐκ τῶν ἀπειρῶν κρυστάλλων ὄλων τῶν νιφάδων τῆς καθ' ἑλὴν τὴν γῆν πίπτουσης χιόνος εἶναι τὰ αὐτὰ κατὰ τὸ σχῆμα, ἢ τὸ μέγεθος.— Ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει εὐκαιρίαν νὰ κάμνη τόσον ὑαλιστερά τὰ λέκη τῶν ἀναρτημάτων ζωορίων, αἵτινα κολομβῶσιν εἰς μίαν σταγόνα ὕδατος, βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ παρίδῃ τὰ ἀνάγκαις τῶν λογικῶν και ἀθανάτων πλασμάτων του. Αὐταὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς παντὸς ἀνθρώπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς μᾶς βεβαίως, ὅτι εἶναι ὅλοι ἠρθομημένοι.

Εἶναι λοιπὸν λογικώτατον νὰ πορευώμεθα εἰς τὸν

Θαδὸν μὲθ' ἄλων τῶν ἀναγκῶν μας, καὶ αὐτῶν ἐπι-
 τῶν ἐλαχίστων, καὶ νὰ τὸν συμβουλευώμεθα ἐν παντί
 διαλογισμῶ καὶ σχολίῳ τῆς ζωῆς. Ἐάν ὁ Θεὸς ἔχη
 κατ' ἄρ' νὰ χρωματίσῃ τόσα ὀραία ἔντομα καὶ πτηνὰ
 καὶ νὰ κατασκευάσῃ τόσον ποικίλα καὶ ὀραία κρῶ-
 σταλλα, θὰ ἔχη βεβαίως ἄπειρον εὐκαιρίαν νὰ προ-
 σέχῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν τέκνων του.

Ἡ ΜΙΚΡΑ ΜΗΤΗΡ.

«Μὰ φαίνεται, ὅτι εἶσαι πολὺ ἀτακτὸν παιδί, κο-
 κόνα Κλεμεντίνα,» ἔλεγε μίαν πρωΐαν ἡ μικρὰ Κα-
 τῆγο εἰς τὴν κόκυλαν τῆς, τῆς ὁποίας τὰ φορέματα
 ἔχε πλύνει καὶ ἐπροσπῆθει νὰ κρεμάσῃ ἀπὸ τινος

ὄγκου διὰ νὰ στεγνώσουν. «Ναί, ἀκούς τί σοῖ
 λέγω: Εἶσαι πολὺ ἀτακτὴ, διότι λερώσεις τὸ λευκὸν
 σου φόρεμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Κότταζε αὐταῖς
 ἔαίς κάλτσαις! πόσον καθαραῖς καὶ λευκαῖς ἦσαν
 χθὲς καὶ πῶς τὰς ἔκαμες σήμερον!»
 Ἄλλ' ἡ Κλεμεντίνα ἐκάθητο εἰς τὴν κόκυλά τῆς

μαδιῶσα χωρὶς ν' ἀποκριθῆ ποσῶς τοῦτο δὲ ἔκαμε τὴν μικρὰν Κατίγγο ν' ἀπορῆ.

Μόλις εἶχεν ἀπλώσει τὰ φορέματα τῆς κούκλας τῆς καὶ ἰδοὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τρέχων ὁ ἀδελφός τῆς Κάρολος, καὶ πρὶν ἢ ἡ Κατίγγο προφθάσῃ νὰ σηκώσῃ τὴν κούκλαν τῆς, αὐτὸς τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς χεῖρας του καὶ τὴν ἐδάγκασεν εἰς τὸν βραχίονα τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐξῆλθον ἐξ αὐτοῦ τὸ ρινίσματα τοῦ ἐύλου, μὲ τὰ ὅποια ἦτο παραγεμισμένος. Ἐπειτα δὲ, ὡς νὰ ἔκαμε καμμίαν μεγάλην παλικαρῖαν, «Κότταζε ἐδῶ, — ἐφώναζε τῆς ἀδελφῆς του, — κότταζε πῶς τρέχουν τὰ αἵματά της!»

«Εἶσαι τῷ ὄντι κακὸν παιδίον, Κάρολε!», ἐφώνησεν, ἡ Κατίγγο. Πόσον σκληρὸς εἶσαι νὰ δαγκῶσῃς τὴν καυμένην τὴν Κλημεντίαν τόσο δυνατὰ! Ἄν ἦσουν οὐ εἰς τὴν θέσιν τῆς καὶ οὐ ἐδάγκαναι κάποιους κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θὰ ἐπήγαινον αἱ φωναὶ σου εἰς τὴν Πόλιν!»

«Ἐννοεῖται! εἶπε γελῶν ὁ Κάρολος, — διότι ἐγὼ ἔχω αἰσθησίαν, ἐνῶ ἡ κούκλα σου δὲν ἔχει.»

«Τί τρέχει; τί τρέχει; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν, ἔλκοσθεῖσα ἐκεῖ ἀπὸ τὰς φωνάς.

«Τί νὰ τρέχῃ,» εἶπεν ἡ Κατίγγο. «Ὁ Κάρολος ἐδάγκασε τὴν κούκλαν μου τόσο δυνατὰ, ὥστε τῆς ἐξέσχισε τὸν βραχίονα καὶ ἰδοὺ ἐξέρχονται τὰ ρινίσματα τοῦ ἐύλου, τὰ ὅποια χωρατεύων ὀνομάζει, τὰ αἵματα τῆς Κλημεντίας. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι εἶναι πολλὸ σκληρὸν παιδί καὶ ἀσπλαγχνον, διότι δὲν τὴν λοπεῖται ποσῶς.»

«Νὰ λυπηθῶ ἕνα ἀναίσθητο πρᾶγμα!», ἐφώνησεν ὁ Κάρολος, — εἶναι ἄνοησία. Δὲν βλέπετε, ὅτι ἂν καὶ τὴν ἐδάγκασα τόσο δυνατὰ καὶ ἐβγήκαν τὰ αἵματά της, πάλιν χαμογαλᾷ ὡς νὰ μὴ ἔπαθε τίποτε. Με φαίνεται δὲ, ὅτι ἐπόνεσε περισσότερον τῆς κούκλας ἢ προκομμένη ἀδελφῆ μου!

«Ἄλλὰ, μητέρα, — ἠρώτησεν ἡ Κατίγγο στραφεῖσα πρὸς τὴν μητέρα τῆς, — διατί ἡ Κλημεντία ἢ ὅποια φαίνεται καθ' ὅλα ὡς ἕν μικρὸ κορίτσι νὰ μὴν δμῖλῃ, οὐτε νὰ κινῆται, οὐτε νὰ αἰσθάνεται;»

«Διότι, — ἀπεκριθῆ ἡ μήτηρ, — δὲν ἔχει ψυχὴν. Εἶναι ἀπλῶς ἐκ πηλοῦ ἐν μορφῇ ἀνθρωπίνῃ, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον ζωοποιεῖ. Τοιοῦτος ἦτον ὁ προπάτωρ ἡμῶν Ἀδάμ, πρὶν ἢ ὁ Κύριος ἐμφροσῆσῃ εἰς τοὺς μυκτῆρας του καὶ τὸν κάμῃ ψυχὴν ζωσαν. Εἶχεν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ δὲν ἦτο ζῶν, ἕως οὐ ὁ Πλάστης του τῷ μετέδωκε τὴν ζωὴν διὰ τῆς ἐμφοσιώσεως τῆς ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα του. Ἐπόσον ἐδγνώμονες, λοιπὸν, πρέπει νὰ ἡμεθα εἰς τὸν Οὐράνιον μας Πατέρα, ὅστις

ἔχει μόνον ἔπλασε τὰ σῶματά μας τόσον ὄρατα, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐπροίκισε μὲ ζωὴν, μὲ ψυχὴν καὶ μὲ νοῦν, διὰ νὰ ἡμεθα ἡμεῖς ἐδοιοῦντες καὶ νὰ κἀνῶμεν ἄλλους ἐδοαίμονας.

ΔΙΟΠΕΤΕΣ ΑΓΓΑΜΑ ΤΗΣ ΕΦΕΣΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΑΟΣ.

Εἰς τὸ προλαβόν φύλλον ὀπερξέθημεν νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας εἰκόνα τοῦ Διοπετοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς τῶν Ἑρσείων Ἀρτέμιδος, καὶ ταύτην παραθέτομεν ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ.

Τὸ ἀγαλμα τοῦτο, ὅπερ ἐπιστεῦσάτο, εἶπεσεν ἐξ οὐρανοῦ, ἦτο ἀγροϊκόν τι ὁμοίωμα γυναικός· ἐὰν δὲ κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀρχαίων νομισμάτων, τοῦτο δὲν ἦτο εἰμὴ ἀπλῆ κεφαλὴ μὲ ἀμορφὸν τινα κορμὸν, ὀποστηριζόμενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ βάθρων. Λέγεται, δὲ, ὅτι ἦτο κατεσκευασμένον ἐκ ἐύλου ἀμπελοῦ, καὶ ἦτο ἴσων ἀρχαίων, ὥστε ἐπέζησε νὰ ἴδῃ ἑπτὰ ἀνοικοδομήσεις τοῦ ναοῦ.

Κατὰ τὸν Ἐνεοφῶντα ὅμως τοῦτο ἦτο ἐκ χρυσοῦ. Ἡ προκειμένη εἰκὼν τοῦ Διοπετοῦ ἀγάλματος εἶναι τρόπον τινα Πάνθεον τῶν Ἀσιατικῶν καὶ Αἰγυπτιακῶν θεοτήτων. Εἶναι δὲ μούμια Αἰγυπτιακῆ μάλλον ἢ ὄρατον Ἑλληνικὸν ἀγαλμα. Ἐκ τῶν πολλῶν ἐπ' αὐτοῦ παραστάσεων ἡ ἀτίσημειωτάτη εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς κόρυς, ὅστις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ ἀγάλματα τῆς Συδῆλης· ὁ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς κύκλος παριστᾷ τὴν σελήνην· τὰ δὲ ζώδια τοῦ ταύρου, τῶν διδύμων καὶ τοῦ καρκίνου ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, οἱ κάτωθεν τοῦτων δύο στέφανοι, ὁ εἰς ἐξ ἀνθέων καὶ ὁ ἕτερος ἐκ βλαάνων, οἱ πολοσφίθμοι μα-

στοί, οί λέοντες, αί έλαφοι και αί άγελάδες, επί του σώματος αυτού και αί μέλισσαι και τὰ άνθη επί των πλευρών του είναι παραστάσεις μυθολογικαί ή άλληγορικαί συνδέσμεναι με τὰς διαφορούς ιδιότητας ή πράξεις τής θεᾶς, περί των όποιων θά μάθωσιν οί μικροί μας φίλοι, όταν ήλικιωθώσι και μεταδώσιν εἰς τὰ άνωτέρα εκπαιδευτήρια τής πατρίδος μας.

Οί ιερεῖς τής θεᾶς; έκαλοῦντο Μεγαθύοιοι και ήσαν εἰνοόχοι.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὸ πνεῦμα εἶναι οὐσιωδέστερον τής πράξεως.

Εἶναι πολὺ οὐσιώδες και καλὸν νὰ πράττῃ τις τὸ καλόν; ἀλλὰ πολλαὶ καλαὶ πράξεις χάνουσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἀξίαν των ἕνεκα τοῦ πνεύματος, μετὰ τὸ όποιον γίνονται. Ἐκαστον παιδίον π. χ. όφείλει, και εἶναι οὐσιώδες; νὰ υπακούῃ τοῖς γονεῖς του· ἀλλὰ τὸ νὰ πράττῃ τοῦτο ἀπὸ φόβον τιμωρίας, ἢ μετὰ συνοφρυωμένον πρόσωπον, ἢ μετὰ τρόπον δεικνύοντα ἀδιαθεσίαν, κάμνει τὴν υπακοήν μικρᾶς ἀξίας.

Δυναμέθα νὰ πράξωμεν εδεργείαν ἢ άλλην τινὰ καλὴν πρᾶξιν μόνον και μόνον διὰ νὰ ἐπαινεθώμεν ὑπὸ των ανθρώπων· ἀλλ' ὁ σκοπὸς οὗτος ἀφαιρεῖ τὸ μέγιστον, ἂν οὐχὶ ὀλόκληρον τὸ ἀγαθὸν τής πράξεως ταύτης.

Ἄφ' ἑτέρου πρᾶξις τις λίαν ἐπουσιώδης δύναται νὰ ἦναι πολὺ ἀξιεπαινος, ἕνεκα τοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐκίνησε τὸν πράξαντα εἰς αὐτήν. Ταιουτοτρόπως τὰ δύο λεπτά τής χάρας, ἦσαν περιοριστέρας ἀξίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὰ πολλὰ χροήματα, τὰ όποια οί πλοῦσιοι ἔβριπτον εἰς τὸ Γαζοφυλάκιον τοῦ Ναοῦ.

Ο ΘΕΟΣ ΜΕΘ' ΗΜΩΝ.

Οί ταλαίπωροι εἰδωλοάτραι δοῦναι ταξιδεύσαι, φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν και τὰ εἰδωλά των, διὰ νὰ δύνανται ὅπουδήποτε υπάγωσι νὰ προσκυνῶσιν ὅ,τι πιστεύουσιν ὅτι εἶναι Θεός.

Ἦρεῖς οί Χριστιανοὶ γνωρίζοντες, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα και πανταχοῦ παρὼν, δυναμέθα παντοῦ και πάντοτε νὰ τὸν προσκυνῶμεν.

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΙΑ.

Ματαθὲ των πολλῶν περιέργων συνηθειῶν μία εἶναι και ἡ ἐξῆς. Ὅταν τὸ ἀρσενικὸν παιδίον κινέζου τινὸς γείνη ἐνὸς μηνὸς τὴν ήλικίαν, ὁ πατήρ του προ-

σκαλεῖ τοὺς συγγενεῖς και φίλους του εἰς συμπόσιον, και τότε δίδει εἰς τὸν υἱὸν του τὸ ὄνομα τοῦ γάλακτος, ἢ τὸ βαπτιστικόν του, ὅπως ἡμεῖς λέγομεν· ἐὰν ἦναι κοράσιον δὲν λαμβάνει τὸ ὄνομα τοῦτο εἰμὴ ἀφοῦ ὑπανδρευθῇ.

Τὰ ἀρσενικὰ λαμβάνουσι προσέτι και ἕτερον ὄνομα, ὅταν κατὰ πρῶτον εἰσέρχωνται εἰς τι σχολεῖον ὡς μαθηταί.

Τὸ ὄνομα τοῦ γάλακτος ἔχει συνήθως καλὴν τινα σημασίαν ὡς π. χ. πολῦτιμος μαργαρίτης, εἰρηνοποιός, εὐώδες ῥόδον κλ.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΙΝΑΙ ΕΚ ΘΕΟΥ.

Ἔλοι ἡμεῖς ἀνήκομεν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τής δημιουργίας. Ἦμεῖς καλοῦμεν πᾶν ὅ,τι κάμνωμεν, ἰδικόν μας, ἂν και τὸ κάμνωμεν ἀπὸ τινα ὕλην, τὴν ὁποίαν εὐρίσκομεν εἰς τὸν κόσμον. Πόσον μᾶλλον ἡμεῖς ἀνήκομεν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις μᾶς ἐδημιούργησεν ἐκ τοῦ μηδενός! Σῶμα, ψυχὴ και πνεῦμα,— πᾶν ὅ,τι ἔχομεν και πᾶν ὅ,τι εἴμεθα ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν.

Ἄλλ' εἴμεθα ἔτι μᾶλλον ἰδιοὶ του διὰ τής ἀπολυτρώσεως. Ἦμεθα νεκροὶ εἰς τὰ παραπτώματα και τὰς ἀμαρτίας—ἀξιοὶ αἰωνίου θανάτου. Ἐὰν μᾶς ἔκρινεν ὅπως μᾶς ἤξιζε, θά ἦμεθα αἰωνίως χαμένοι. Ἀλλὰ μᾶς ἐλυτήθη, μᾶς ἐρείσθη, και μᾶς ἐλότρωσε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν δικαίως ὁ Παῦλος λέγει, Δὲν ἀνήκατε πλέον εἰς ἑαυτοῦς· διότι ἡγοράσθητε μετὰ τιμῆν. Δοξάζατε λοιπὸν τὸν Θεὸν εἰς τὸ σῶμα και εἰς τὸ πνεῦμά σας, τὰ όποια εἶναι τοῦ Θεοῦ.

ΒΛΕΠΕ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ.

Ἐὰν θέλῃς νὰ σὲ τιμῶν οί ἄνθρωποι, ὅταν γηράσῃς, μὴ λησμονῆς; νὰ τιμᾷς τοὺς μεγαλειτέρους σου, ὅταν ἦσαι νέος; ἔσο δὲ βέβαιος, ὅτι μετὰ ὅποιονδήποτε μέτρον μετρήσῃς θέλεις σοὶ ἀντιμετρηθῆ και περισσευθῆ (Ματθ. 5. 2.)

Θά ἦναι δὲ πολὺ μικρὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν γηράτῃ και παραμαλήτῃ, νὰ ἐνθουμήτῃ, ὅτι ὅταν ἦτο νέος παρημέλησε νὰ δείξῃ σέβας πρὸς τοὺς γέροντας!

Μία ἀπὸ τὰς πολλὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας ὁ Θεός ἔδωκεν εἰς τοὺς Ἰσραηλῖδας ἦτο και αὕτη. Ἐθέλεις προσηκῶσσαι ἐνώπιον τής λευκῆς κεφαλῆς, και τιμᾷ τὸν γέροντα. (Λευιτ. 19. 32)

ΓΡΙΦΟΣ Β΄.

Ω

υ υ

Η ΜΗΤΗΡ ΜΟΥ.

• Τί δὲν θὰ ἔδιδον, — εἰπέ ποτε διάσημος τις ἀνὴρ, — ἂν ἠδύναμην νὰ ἐπαναφέρω τὴν μητέρα μου εἰς τὴν ζωὴν διὰ μίαν ἡμέραν, διὰ νὰ τῆς ζητήσω συγχώρησιν ἐπὶ τῶν γονάτων μου διὰ πᾶσαν πρᾶξίν μου, διὰ τῆς ἰστορίας ἐλόγησα τὴν τροφερὰν καρδίαν τῆς! »

Ἐνθυμείσθε τοὺς λόγους τούτους, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ ἐστὲ φιλόστοργοι καὶ φιλόφρονες εἰς τὰς μητέρας σας.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ.

Εἰς ἓνα λόχον τοῦ παζικοῦ ἐν Ἀμερικῇ ὑπηρετεῖ ὡς τυμπανιστῆς παιδίον δεκατριῶν ἔτων. Τὸ παιδίον τοῦτο εἶχε μαθητεύσει ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς ἓν τῶν Κυριακῶν σχολείων τοῦ χωρίου του καὶ ἐκεῖ ἔμαθε ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ὑποκούῃ τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

Ἡμέραν τινά, ἐνῶς ὁ λόχος τοῦ διέβαινε διὰ τινος κωμοπόλεως, ὁ λοχαγὸς παρετήρησεν ὡραίαν τινὰ σημαίαν κυματίζουσαν ἔξωθεν ἐνὸς βρακοπολείου, καὶ διέταξε τοὺς στρατιώτας του νὰ σταματήσωσι καὶ χαιρετήσωσιν αὐτήν.

Μόνος ἐξ ὅλων τῶν στρατιωτῶν ὁ μικρὸς τυμπανιστῆς δὲν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητος. Τοῦτο ὄχι μόνον ἐξίππασεν, ἀλλὰ καὶ παρόργησε τὸν λοχαγόν, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἐπιπλήξῃ τὸ παιδίον διὰ τὴν ἀνοποταξίαν του.

« Ἡμπορεῖς ὄχι μόνον νὰ με ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ καὶ νὰ με τιμωρήσῃς, κύριε λοχαγέ, διὰ τὴν ἀνοποταξίαν μου ταύτην, — εἶπεν ὁ παῖς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ χαιρετήσω διὰ τοῦ τυμπάνου μου μέρος, ὅπου δὲν καταδέχομαι νὰ εἰσεέλθω. »

« Ἐχεις δίκαιον σὸ, τέκνον μου, — εἶπε μετὰ τινων σιγητῶν οὐκ ἔτι ὁ λοχαγός, — καὶ ἐγὼ ἄδικον. » Εἰς τὰς πόλεις μας ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ καταδέχονται νὰ ἐπισκέπτονται πολλὰκις τῆς ἡμέρας τὰς ταβέρνας!

ΑἶΝΙΓΜΑ.

Ἔχω ποδάρια καὶ πατῶ
Ἔχω καὶ ὄπλο καὶ χιτοπῶ.
Ἄμερα στοὺς κάμπους περπατῶ,
Νύχτα στὰ κάστρα κατοικῶ.
Γυναῖκα ἔχω στρατηγὸς,
Γεννᾷ στρατὸ καὶ ἀρχηγός·
Δὲν ἔχω φρένας, οὔτε νοῦν,
Κ' ὄλοι τὸν νοῦν μου ἐπαινοῦν.
Τρώγει τοὺς κόπους μου φωτιὰ,
Κ' ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ.

K. N. Γ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγ. φύλλῳ αἰνίγματος X.

Οἱ ἐξῆς ἔλυσαν τὸ αἰνίγμα τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.

Ἀθηνῶν Κ. Μ. Λεβίδης, Κατίνα Κουτσοδημοπούλου, καὶ Κ. Λάγγες — Σμῆρνης Ἄλ. Θάμλης — Κωνσταντινουπόλ. Γρ. Λαμπάκης — Χίου Ἄλ. Κετρούφ — Πειραιῶς Σοφία Σάντου — Πατρῶν Ἐλένη Δερέκα, — Σύρου Ι. Χαριλλῆς, Μαρία Σταματῆδου, — Λευκάδος Ἐπ. Γκίνης — Χανίων Κρήτης Ελ. Κ. Βενέζελου — Καλαμῶν Ι. Α. Κουρτάκης.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ποῦ εἰρήσκονται τὰ ἐπόμενα χωρία;

1. « Ὁ κυβερνῶν τὸ πνεῦμά του εἶναι μεγαλείτερος τοῦ κυριεύοντος πόλιν. »
2. « Ὁ ἄνθρωπος βλέπει τὸ ἐξωτερικόν. ἀλλ' ὁ Θεὸς τὴν καρδίαν. »
3. « Ἐλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν. »

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὸν ἀναδεχόμενον νὰ κάμῃ συνδρομητὰς καὶ ἀποστέλλῃ τὰς συνδρομὰς εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων, θὰ ἐκπίπτωνται ἐκτὸς τῶν ταχυδρομικῶν καὶ εἰκοσιπέντε τοὺς ἑκατὸν πρὸς ὄφελος αὐτοῦ.

Εἰς τὸν ὅστις ἤθελε κάμῃ 25 συνδρομητὰς θὰ στέλλεται ὁ Ἄστηρ τῆς Ἀνατολῆς, ἑβδομαδιαία ἐφημερίς ποικίλης ὕλης δι' οἰκογενεῖας, δωρεὰν ἐπὶ ἓν ἔτος.